

СТИВЪН КИНГ

ПОСЛЕДНОТО СТЬПАЛО

Превод от английски: Весела Прошкова, 1991

chitanka.info

Вчера получих писмо от Катрина. Нямах и седмица, откакто двамата с баща ми се бяхме върнали от Лос Анджелис. Писмото беше адресирано до Уилмингтън, щата Делавър, но междувременно бях успял да се преместя два пъти. В днешно време хората променят местожителството си толкова често. Може да ви прозвучи нелепо, но когато най-сетне получиш плика със задраскани адреси, покрити с лепенки „Сменен адрес“, имаш усещането, че се взират обвинително в теб. Пликът бе мръсен и смачкан, а единият му ъгъл — разкъсан, защото бе минал през толкова много ръце. Прочетох писмото и дойдох на себе си едва в хола, където, сграбчил телефонната слушалка, се канех да позвъня на баща си. Но се отказах, ужасен от онова, което можех да му причиня. Баща ми е възрастен и е прекарал два инфаркта. Как да му съобщя за писмото на Катрина веднага след връщането ни от Лос Анджелис? Това щеше да го убие.

Не му се обадох. А нямах с кого друг да поговоря — писмото беше толкова лично, че можех да споделя съдържанието му единствено със съпругата си или с някой много близък приятел, какъвто нямах от доста време насам. С Хелън се разведохме през седемдесет и първа и сега контактувахме само чрез обичайните коледни картички: „Как си? Как върви работата? Честита Нова година...“

Цяла нощ не мигнах — писмото на Катрина не ми излизаше от ума. Съдържанието му можеше да се събере на обикновена пощенска картичка. Под обичайното обръщение „Скъпи Лари“ бе написано едно-единствено изречение, но значението му можеше да се изтълкува по много начини, да промени целия ми живот.

Спомних си как изглеждаше баща ми, когато летяхме със самолета от Ню Йорк към западното крайбрежие, на пет хиляди метра височина. Под светлината на безмилостното слънце лицето му изглеждаше старо и посърнало. Когато пилотът съобщи, че сме прелетели над Омаха, баща ми каза:

— Не мислех, че е толкова далеч, Лари.

Печалният му глас ме накара да изпитам неловкост, защото не бях в състояние да му съчувствам и да го разбера. Проумях го едва сега, след като получих писмото на Катрина.

Роден съм в градче на осемдесет мили западно от Омаха, наречено Хемингфорд Хоум. Живеех със семейството си — татко, мама и сестра ми Катрина. Бях две години по-голям от сестра си, която

всички наричаха Кити. Тя бе красива дори като дете, не се промени и по-късно. Беше осемгодишна, когато се случи нещастieto в хамбара, но вече си личеше, че копринената ѝ коса с цвят на пшеница няма да потъмнее, а очите ѝ ще останат тъмносини като скандинавските езера. Един неин поглед и всеки мъж щеше да е готов да ѝ стане роб.

Навярно бихте ни нарекли провинциалисти. Баща ми притежаваше триста акра плодородна земя, която засяваше с пшеница, и голямо стадо. Подобни селца всички наричаха „у дома“. По онова време повечето пътища не бяха павирани, с изключение на шосе № 96 към Небраска и автомагистралата № 80. Ето защо пътуването до града отнемаше цели три дни.

Днес съм един от най-компетентните адвокати в Независимата американска корпорация (или поне така ми казват) и откровено казано, смятам, че репутацията ми е напълно заслужена. Веднъж президентът на голяма компания ме представи на дирекционния си съвет, като ме нарече „наемен убиец“. Нося скъпи костюми и обувки, изработени от най-фина кожа. Имам трима постоянни помощници, а ако ми потрябват, мога да наема още десет. Но в онези далечни времена премятах през рамо вързаните с колан учебници и двамата с Катрина газехме през калта към селското училище, състоящо се само от една стая. Понякога, през пролетта, ходехме боси. По онова време още бе възможно да влезеш босоног в закувалня или в супермаркет и да бъдеш обслужен.

После майка ми почина — ние с Катрина вече учехме в гимназията в Кълъмбия Сити, а две години по-късно баща ми загуби земята си и беше принуден да изкарва прехраната си с продажба на трактори. Така семейството ни се разпадна, въпреки че отначало нещата не вървяха толкова зле. Баща ми се справяше добре с работата, откупи търговски патент, а преди около девет години дори бе избран в управителния съвет. Колкото до мен, неоспоримите ми успехи на футболното поле ми помогнаха да спечеля стипендия за университета в Небраска, където понаучих и нещо повече, освен изкарване на топката от „коридор“.

А какво стана с Катрина? Всъщност исках да ви разкажа за нея.

Всичко започна със случката в хамбара, една събота, в началото на ноември. Честно казано, не си спомням годината, но Айк още беше президент. Мама замина на панаира в Кълъмбия Сити, а татко отиде

при най-близкия ни съсед (на седем мили от нашето имение), за да му помогне да поправи сенокосачката. Новоназначеният помощник този ден не се яви на работа и след месец татко го уволни.

Баща ми заръча да изпълня куп задачи (имаше работа и за Кити) и изрично ни забрани да играем, докато не свършим всичко. Нямахме много време, но през ноември работата по полето е почти привършена и се знае дали имаш добър урожай или си на загуба. Тази година бяхме оцелели, но това едва ли можеше да продължи безкрайно.

Спомням си много ясно този ден. Небето бе облачно. Не беше студено, но се усещаше полъхът на зимата, сякаш всеки момент можеше да застудее, прозорците да се покриват със скреж, а пътищата — с лепкав сняг. Полята бяха голи, а домашните животни — лениви и оклюмали. През къщата сякаш преминаваха странни въздушни течения, каквито не бяхме усещали преди.

В ден като този най-приятно беше в хамбара. Там бе топло, лъхаше на сено, кожа и оборски тор, а някъде от висините долиташе тайнственото чуруликаме на лястовичките. Вдигнали поглед нагоре, виждах ле как бледата ноемврийска светлина се процежда през процепите в покрива и се опитвахме да изпишем по букви имената си. Тази игра бе сякаш нарочно измислена за подобни мрачни есенни дни.

Към третия етаж на високия хамбар водеше стълба, горе прикована към напречната греда, спускаща се право към пода на хамбара. Беше ни изрично забранено да се катерим по нея, защото стълбата беше стара и разклатена. Баща ми бе обещавал хиляди пъти на мама, че ще я махне и ще постави по-здрава, но винаги, когато имаше свободно време, му се налагаше да свърши нещо по-важно: например да помогне на съседа да поправи сенокосачката си. А наемният работник изобщо не си помръдваше пръста.

Щом се изкатерехме по разклатената стълба, състояща се от четирийсет и три стъпала — двамата с Кити ги бяхме броили стотици пъти, — се озовавахме върху напречната греда, на около двацет метра височина от покрития със сено под на хамбара. След като преминехме с треперещи колене към четири метра по гредата, при което глезените ни пропукваха от напрежение, а в пресъхналите си усти усещахме вкус на изгорял бушон, се озовавахме точно над огромната купа сено. После се хвърляхме от гредата право надолу, със смесено чувство на страх и удоволствие, и се приземявахме в дебелия сламен дюшек. Повярвайте,

нищо не може да се сравни с уханието на сеното, което носи миризмата на възкръсналото лято. Лежиш сред него, усещаш празнота в стомаха, сякаш вътрешностите ти са останали горе във въздуха и се чувстваш... чувстваш се като възкръсналия от гроба Лазар. Решил си да скочиш и си оживял, за да разкажеш преживяванията си.

Естествено, този „спорт“ ни беше строго забранен. Ако ни заловяха, мама щеше да нададе вой до небесата, а татко щеше да ни нашиба с колана, въпреки че вече бяхме големи. Първо, заради паянтовата стълба, второ, ако загубехме равновесие и паднехме от гредата преди да сме достигнали купата сено, щяхме да се размажем като пихтия на твърдия дървен под. Но изкушението беше прекалено голямо. Нали знаете пословицата: „Когато котките ги няма, мишките танцуват.“

И този път изпитвахме същите чувства: болезнено-сладко усещане на страх, примесено с нетърпение. Двамата с Кити стояхме в подножието на стълбата и се вирахме един в друг. Лицето ѝ беше порумяняло, потъмнелите ѝ очи проблясваха особено.

— Е, ще се качваш ли? — попитах я.

— Пръв ще се качи по-смелият — моментално отговори Кити.

Опитах се да я предизвикам:

— Дамите са с предимство.

— Но не и в случай на опасност — промълви тя със смирено сведени очи, въпреки че се славеше като една от най-големите мъжкарани в градчето. Винаги правеше така: беше решила да скочи, но след мен.

— Добре, тогава гледай!

По това време бях навършил десет години, бях слаб като скелет и едва ли тежах повече от четирийсет килограма. Осемгодишната Кити беше по-лека от мен с девет килограма. Досега стълбата винаги ни бе издържала, това означаваше, че и напред ще ни издържи — подобна житейска философия води до печални последствия много хора, дори цели нации.

Започнах да се изкачвам все по-нагоре, но внезапно усетих странно предчувствие, което сякаш витаеше из прашния хамбар. Както обикновено, по средата на пътя си представих какво ще стане, ако стълбата под мен внезапно рухне. Но продължих изкачването си,

докато най-сетне ръцете ми се вкопчиха в напречната греда и се осмелих да погледна надолу.

Обърнатото към мен лице на Кити приличаше на бледо петънце. Облечена в избеляла карирана риза и дънки, сестра ми наподобяваше малка кукла. Някъде високо над мен, в прашното пространство под навесите, тихо чуруликаха лястовичките.

Извиках познатата до болка реплика:

— Хей, там, долу! — гласът ми достигна до нея заедно с разхвърчалата се плява.

— Хей, там, горе!

Изправих се и едва успях да запазя равновесие. Както обикновено, внезапно ме лъхна силно въздушно течение, което не се усещаше долу. Чух туптенето на сърцето си и запристъпвах бавно напред, като пазех равновесие с разперени ръце. Веднъж, когато бях върху гредата, към главата ми се стрелна лястовичка. Несъзнателно се отдръпнах и за малко не паднах. Треперех да не би същото да се случи и сега.

Но този път ми се размина. Най-сетне стоях над спасителната купа сено. Осмелих се да погледна надолу, но не усетих страх, а вълнуваща тръпка, предчувствие за опасност. После скочих в празното пространство, стиснал носа си за по-голям ефект. Както винаги, почувствах внезапната сила на земното притегляне, което безцеремонно ме изтегли към земята. Едва се сдържах да не извикам: „О, боже, съжалявам, сгреших, позволи ми да се върна!“

После паднах право в сеното, врязах се в него като снаряд. Докато падах, усетих миризмата на прах и някакъв сладък аромат — сякаш се гмурках в плътна маса вода, — а после най-сетне потънах изцяло. Както обикновено, носът ме засърбя, усетих непреодолимо желание да кихна. Чух как няколко изплашени полски мишки побягнаха към по-сигурно убежище в другия край на купата. Испитах странното чувство, че възкръсвам. Спомням си, Кити веднъж сподели, че след като се озовава в сеното, се усеща по-свежа и чиста, като новородено дете. Тогава не обърнах внимание на думите ѝ, чийто смисъл не разбирах напълно, но откакто получих писмото ѝ, непрекъснато мисля за тях.

Измъкнах се, или по-точно изплувах от купата, и усетих под краката си дървения под на хамбара. Сеното се бе напъхало в

панталоните и под ризата ми, бе прилепнало към лактите и към гуменките ми. Обзалагам се, че и косата ми беше пълна със сено.

Междувременно Кити бе успяла да се покатери до средата на стълбата, златистите плитки подскачаха върху раменцата ѝ и тя продължаваше да се издига, осветена от мъглявия слънчев лъч, който се прокрадваше през цепнатините. Имало е случаи, когато слънцето е светело също тъй ярко както косите на Кити, но в този ден нищо не можеше да се сравни с плитките ѝ — те се открояваха като светли петна в тъмния хамбар.

Помня, че не ми хареса начинът, по който стълбата се огъваше — струваше ми се, че всеки момент ще се разпадне.

Най-после Кити достигна гредата — стори ми се, че е ужасно високо. Сега аз бях за нея миниатюрна фигура с размазано бяло лице. Гласът ѝ долетя до мен заедно с вихрушката от плява, вдигнала се след моя скок.

— Хей ти, там, долу!

— Хей, там, горе!

Тя предпазливо запристъпва по гредата и на сърцето ми олекна едва когато прецених, че се намира над спасителната купа. Винаги се страхувах за нея, въпреки че бе по-ловка, дори по-атлетична, колкото и странно да звучи това изказване по отношение на малката ми сестра.

Кити стоеше, изправена на върховете на вехтите си полукецове, с протегнати ръце, сетне скочи надолу като плувкиня. Казват, че има случаи, които не могат да се забравят и не могат да се опишат. Ще се *опитам* да ви опиша скока на Кити, но едва ли ще мога да предам колко красив и съвършен беше — този момент ще остане запечатан в паметта ми до края на живота ми. Не, не мога да ви го разкажа, перото ми е безсилно.

За миг тя сякаш увисна във въздуха, понесена от загадъчните въздушни течения, които явно витаеха само в тази част на сеновала. Приличаше на ярка лястовичка със златна перушина, невиждана досега в Небраска. Това бе Кити, малката ми сестра, с ръце извити назад като крила, с огънат гръбнак — господи, колко я обичах в този миг!

Сетне тя скочи, вряза се в купата и изчезна от погледа ми. Над главата ѝ изригна фонтан от слама и дочух кикотенето ѝ. Вече бях забравил колко нестабилна ми се бе сторила стълбата, докато Кити се

изкачваше по нея. Когато сестра ми се измъкна от купата, бях успял да се изкача до половината.

Опитах се да скоча като плувец, но както винаги в последния момент се уплаших и полетях надолу като снаряд. За разлика от Кити, винаги се съмнявах, че купата сено ще се окаже под мен.

Колко ли продължи тази игра? Трудно ми е да кажа. След като скочих още десетина пъти, забелязах, че слънцето залязва. Майка ми и баща ми скоро щяха да се върнат, а ние бяхме овъргаляни в слама от глава до пети — все едно, че се признавахме за виновни. Решихме да скочим още по веднъж.

Докато се изкачвах, усетих как стълбата се люлее под тежестта ми и ми се стори, че чувам как ръждивите гвоздеи със скриптене се измъкват от отвърстията си в дървото. За пръв път наистина се уплаших, уплаших се до смърт. Мисля, че ако бях по-близо до земята, щях да сляза и всичко щеше да приключи благополучно. Но гредата беше пред очите ми и изглеждаше стабилна. Докато изкачвах последните три стъпала, ясно чух скрибуцането на разклатените гвоздеи и се вцепених от страх — бях сигурен, че този път няма да ми се размине.

Но след миг ръцете ми успяха да се вкопчат в грапавата греда, която пое тежестта ми. Към обляното ми със студена, неприятна пот чело, бяха полепнали сламки. Удоволствието от играта се бе изпарило. Побързах да се промъкна по гредата, докато достигнах купата, и скочих, но не изпитах никакво удоволствие от приземяването. Падайки, си представях какво ли би станало, ако се срутех върху дъските на хамбара, а не в гостоприемните обятия на сеното.

Когато се измъкнах от купата, видях, че Кити бе успяла да се покатери по стълбата.

— Слизай веднага! — извиках. — Стълбата е счупена, опасно е!

— Ще ме издържи — самоуверено заяви тя. — По-лека съм от теб!

— Кити...

Но думите ми секнаха. Защото в същия миг прогнилата стълба рухна с глух трясък.

Извиках, а Кити изпищя. Беше стигнала до мястото, където си бях помислил, че този път няма да ми се размине.

Стъпалото, на което стоеше, се счупи, отделиха се страничните стойки. За миг счупената стълба заприлича на огромно насекомо — на богомолка или на някакъв фантастичен бръмбар, — което бе решило точно сега да си отиде.

После стълбата се сгромоляса с оглушителен трясък върху пода на хамбара. Вдигна се облак прах, кравите уплашено замучаха. Една от тях заблъска с копита по стената на обора.

Кити изкрещя пронизително:

— *Лари! Лари, помогни ми!*

Веднага се досетих какво да направя. Бях изплашен до смърт, но разсъждавах хладнокръвно. Кити беше на около двайсет метра над мен и отчаяно размахваше обутите си в сини дънки крака, над главата ѝ продължаваха да чуруликат лястовичките. Признавам, че бях страшно изплашен. Вярвате ли, че и до ден-днешен не мога да гледам циркова въздушна акробатика, дори по телевизията. Стомахът ми винаги се свива от страх.

Но знаех какво трябва да направя.

— Кити, дръж се здраво и *не мърдай*.

Тя веднага се подчини. Престана да рита във въздуха и увисна надолу, ръчичките ѝ здраво стискаха последното оцеляло стъпало — приличаше на акробат, чийто трапец беше спрял.

Втурнах се към купата, сграбчих колкото може повече сено, изтичах обратно и го хвърлих на пода. После отново се втурнах към купата. И отново. И отново.

В главата ми цареше хаос, помня само, че сламата проникна в носа ми, започнах да кихам, без да мога да спра. Тичах напред-назад и трупах сено на мястото, където доскоро бе основата на стълбата. Купата растеше съвсем бавно. Погледнах я, погледнах и към Кити, която висеше високо горе, и си представих комикса, който изобразява човек, скачащ от огромна височина в чаша вода.

Напред-назад. Напред-назад. Напред-назад.

— Лари, не мога повече — в пронизителния и глас звучеше отчаяние.

— Кити, дръж се, дръж се здраво!

Напред-назад. Ризата ми беше пълна със слама.

Напред-назад. Сега сеното стигаше до брадичката ми, но не можеше да се сравни със седемметровата купа, където скачахме.

Помислих си, че ще има голям късмет, ако се отърве само със счупване на краката. Знаех, че ще загине, ако не падне точно в отрупаното под нея сено. Напред-назад.

— *Лари! Стъпалото! Стъпалото ще се счупи!*

Дочух равномерен скрибуцащ звук — стъпалото се огъваше от тежестта ѝ. Тя отново уплашено зарита във въздуха, ако продължаваше така, положително щеше да падне встрани от сеното.

— Не ритай, Кити! — изкрещях. — Само пусни стъпалото, пусни го.

Защото бе прекалено късно да тичам за още сено. Твърде късно за каквото и да било, освен да се надявам на чудотворно избавление.

Кити мигновено се подчини и полетя право надолу. Стори ми се, че пада цяла вечност — златистите ѝ плитки бяха щръкнали над главата, очите ѝ бяха затворени, а лицето — бледо като китайски порцелан. Тя не издаде нито звук, бе склонила длани пред устните си, сякаш се молеше.

Кити се вряза право в средата на натрупаното сено и изчезна от погледа ми. Сеното се разхвърча, сякаш улучено от шрапнел. Когато тялото ѝ се удари в пода, дочух глух удар. Този звук ме накара да се вледеня — беше силен, прекалено силен. Предстоеше ми най-страшното изпитание — да погледна и да разбера какво е станало.

Облян в сълзи, се хвърлих върху купата и я разрових, като отхвърлях сеното зад себе си. Ето че се показва обуто в сини дънки краче, карирана риза... и най-сетне — лицето на Кити. Беше мъртвешки бледа и очите ѝ бяха затворени. Един поглед ми беше достатъчен да разбера, че е умряла. Светът около мен посивя като мрачен ноемврийски ден — единствените ярки петна бяха златистите ѝ плитки.

После сестра ми внезапно отвори очите си, видях тъмносините ѝ ириса.

— Кити? — гласът ми бе прегракнал и дрезгав, в него се прокрадваха въпросителни нотки. Гърлото ми беше почти запушено от наслоената по него плява. — Кити?

— Лари? — замаяно промълви тя. — Нима съм жива?

Измъкнах я от сеното и я притиснах до гърдите си.

Кити също се притисна към мен и ме прегърна през врата.

— Жива си — прошепнах. — Жива си, жива!

Беше счупила само левия си глезен — и това бе всичко. Доктор Педерсен от Кълъмбия Сити влезе в хамбара заедно с баща ми и с мен и дълго се визира в тъмните сенки под покрива. Последното стъпало все още си висеше, захванато само на един гвоздей.

— Истинско чудо — обърна се той към баща ми и презрително подритна натрупаното от мен сено. Сетне се качи в прашното си десото и си отиде.

Усетих върху рамото си ръката на баща ми.

— Да идем в бараката, Лари — спокойно каза той. — Навярно знаеш какво ти предстои.

— Да, господине — прошепнах.

— При всеки удар ще благодариш на Бога, че сестра ти е жива.

— Да, господине.

Не броих ударите, но бяха толкова много, че цяла седмица след това се хранех прав, а следващите две седмици — с възглавничка на стола. И всеки път, когато ме удряше с голямата си мазолеста ръка, благодарях на Бога.

Благодарях му толкова високо, че накрая бях абсолютно уверен, че ме е чул.

Пуснаха ме при Кити малко преди да си легна. Помня, че на прозореца ѝ видях дрозд. Кракът ѝ беше бинтован и подпрян на дъска. Кити дълго мълча и ме гледаше толкова нежно, че се почувствах неловко. После промълви:

— Сено. Значи си натрупал под мен сено.

— Естествено — промърморих. — Какво друго ми оставаше да направя? След като стълбата се счупи, не можех да се изкача догоре.

— Не знаех какво правиш — каза Кити.

— Не си знаела? Та аз бях точно под теб.

— Не смеех да погледна надолу. Бях много уплашена. Очите ми бяха затворени през цялото време.

Втренчих се в нея, сякаш поразен от гръм.

— Не си знаела? Не си знаела какво правя?

Тя поклати глава.

— И когато ти извиках да се пуснеш, ти... ти просто си се *пуснала!*

Кити кимна утвърдително.

— Но не се ли страхуваше?

Тъмносините ѝ очи се втренчиха в мен.

— Знаех, че си измислил нещо. Нали си по-големият ми брат. Бях уверена, че ще се погрижиш за мен.

— Ах, Кити, не си знаела, че си на косъм от смъртта.

Закрих лицето си с ръце. Кити седна в леглото, нежно отдръпна дланите ми и ме целуна по бузата.

— Вярно е, но за мен най-важното бе, че си долу. Боже, колко ми се спи. До утре, Лари. Доктор Педерсен каза, че ще се наложи да ми гипсират крака.

Свалиха ѝ гипса след около месец, но междуременно всичките ѝ съученици се подписаха върху него, тя дори ме накара и аз да сторя същото. Така завърши произшествието в хамбара. Баща ми постави нова стълба, но никога повече не се качих върху гредата и не скочих в сеното. Доколкото ми е известно, и Кити не го направи.

Мислех, че това е краят на историята, но се оказа, че съвсем не е така. Всичко свърши едва преди девет дни, когато Кити се хвърли от последния етаж на сградата на една застрахователна фирма в Лос Анджелис. В портфейла си пазя изрезка от „Лос Анджелис Таймс“. Предполагам, че ми е съдено непрекъснато да я нося със себе си, но не с удоволствие, както обикновено пазим снимки на наши близки, билет от любимия спектакъл или програма от бейзболен мач. Нося тази изрезка като свой тежък кръст, защото няма кой да го поеме. На заглавната страница е отпечатано с големи букви: „Проститутка се хвърля от прозореца.“

Ние пораснахме. Това е всичко, останалото не е важно. Кити възнамеряваше да постъпи в търговски колеж в Омаха, но през лятото, след като завърши гимназия, спечели първото място в някакъв конкурс за красота и се омъжи за един от членовете на журито. Звучи като неприличен виц, нали? Моята Кити.

Докато следвах право, тя успя да се разведе и ми изпрати писмо от десет страници, в което описваше от игла до конец неприятностите в брачния си живот, които навярно биха се оправили, ако имаше дете. Молеше ме да отида при нея. Но да пропуснеш седмица от лекциите в правния факултет е равностойно на загуба на цял семестър в хуманитарния отдел. Състудентите ми са безмилостни. Ако само за

миг изгубиш от очи подвижната мишена, може да смяташ, че си изгубил всякакъв шанс.

Кити се премести в Лос Анджелис и отново се омъжи. По времето, когато и този брак започна да се разпада, вече бях завършил юридическото си образование. Получих ново писмо от нея — по-кратко и по-горчиво от първото. Пишеше ми, че вече не може да запази равновесие на тази омагьосана въртележка. Всичко е предварително изчислено: единственият начин да хванеш медния пръстен, е да паднеш от коня и да си счупиш главата. Струва ми се прекалено висока цена за едно безплатно кръгче на въртележката. Имаше и послепис: „Можеш ли да дойдеш, Лари? Откога не сме се виждали?“

Писах ѝ, че с удоволствие бих отишъл, но просто не мога. Бях постъпил в престижна фирма, но трябваше да започна от най-ниското стъпало — аз работех, а други жънеха лаврите. Тази година беше решаваща за кариерата ми. Този път *моето* писмо беше дълго, защото говорех само за себе си и за работата си.

Отговорях на всичките ѝ писма, но не исках да повярвам, че са от Кити, също както едно време се съмнявах, че купата сено ще бъде на мястото си... докато не паднех в спасителните ѝ обятия. Не вярвах, че сестра ми и тази измъчена жена, която се подписваше „Кити“ и обграждаше с кръгче името си, са едно и също лице. За мен сестра ми си оставаше плоскогърдото момиченце с плитки.

После тя престана да ми пише. От време на време получавах картички за Коледа и за рождения си ден и жена ми отговаряше. След развода се преместих в друг град и забравих да оставя новия си адрес. Следващата година поздравителните картички ми бяха препратени, но после отново многократно се премествах. Непрекъснато си казвах, че трябва да пиша на Кити и да ѝ съобщя новия си адрес, но така и не го направих.

Но както вече ви казах, това са голите факти, които нямат значение. Важно е само едно — бяхме пораснали и Кити се хвърли от последния етаж на небостъргача. Кити бе онази, която никога не се съмняваше, че спасителната купа ще бъде на мястото си. Кити винаги казваше: „Знаех, че сигурно си измислил нещо.“ Само това е важно. И писмото ѝ.

Днес хората променят местожителството си толкова често. Звучи нелепо, но когато най-сетне получиш плика със задраскани адреси,

покрит с лепенки: „Сменен адрес“, имаш усещането, че се взират обвинително в теб. В горния ляв ъгъл на плика Кити бе написала последния си адрес — уютен апартамент на улица „Ван Нюйс“, където бе живяла до деня на фаталния скок. Двамата с баща ми отидохме да приберем вещите ѝ. Хазайката беше симпатична — явно бе харесвала Кити.

Съдейки по датата на клеймото, Кити бе изпратила писмото две седмици преди да се самоубие. Навярно щях да го получа много по-рано, ако си бях направил труда да посоча новия си адрес. Явно Кити се бе уморила да чака.

Скъпи Лари,

Напоследък непрекъснато си мисля за това и реших, че щеше да е много по-добре за мен, ако последното стъпало се бе счупило, преди да успееш да натрупаш сеното.

Твоя Кити

Да, предполагам, че се е уморила да ме чака. Предпочитам това обяснение пред мисълта, че Кити е решила, че съм я забравил. Не бих искал да си го е помислила, защото писмото ѝ от едно-единствено изречение би ме накарало да се притека на помощ.

Но дори това не е причината за безсънието ми. Щом затворя очи и се унеса, виждам образа ѝ, виждам как Кити лети надолу с широко разтворени тъмносини очи, с грациозно извито тяло, с отметнати назад ръце.

За разлика от мен, тя вярваше, че сеното винаги ще бъде отдолу.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.